

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Mfv.I.10.484/2015/6.

A tanács tagjai: . Tallián Blanka a tanács elnöke
Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna
előadó bíró
Dr. Hajdu Edit bíró

A felperes:

A felperes képviselője:
Dr. Tóth Boglárka ügyvéd

Az alperes:

Az alperes képviselője:
Dr. Árokné dr. Toma Krisztina
jogtanácsos

A per tárgya: kormánytisztviselői jogviszony jogellenes megszüntetése és jogkövetkezményei

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:
Debreceni Törvényszék 2.Mf.21.201/2014/7.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:
Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 1.M.56/2014/26.

Rendelkező rész

A Kúria a Debreceni Törvényszék 2.Mf.21.201/2014/7. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg - tizenöt nap alatt - 10.000 (tízezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget a II.r.

alperesnek.

A le nem rótt 747.400 (hétszáznegyvenhétézer-négyszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes az O.M.M.F.É.A.M.F. alkalmazásában állt közszolgálati jogviszonyban, munkaügyi felügyelői munkakört látott el. 2010. július 6-ával a jogviszonya kormánytisztviselői jogviszonnyá alakult át.
- [2] A felperes és dr. M.SZ., mint a II.r. alperes jogelődjének munkaügyi felügyelői 2009. október 27-én az O. Elnökéhez észrevétellel fordultak, 2009. november 30-án a Sz.M.M.-nál tettek közérdekű bejelentést, valamint 2010. január 8-án és 2010. június 25-én az O.B.H.-nál éltek panasszal. Beadványaikban K.S. munkáltatói jogkörgyakorló által kialakított munkarendet, iratkezelési eljárást, valamint a közvetlen munkatársaik részéről érkezett - álláspontjuk szerint minden alapot nélkülöző - rágalmakat és vádaskodásokat sérelmezték. A d. irodában kialakult munkahelyi légkör fennállásáért is K.S.-t tették felelőssé.
- [3] Az O.É.A.M.F. munkáltatónál 2009. őszén a munkaügyi felügyelők között elégedetlenség alakult ki a felperes és dr. M.SZ. magatartásával, modorával összefüggésben.
- [4] A felperes és dr. M.SZ. az O. Elnökéhez benyújtott panaszát követően, 2009. november 9-én az O. részéről H.K.N. és dr. V.L. megkísérelték tisztázni a kialakult helyzetet. A felperes és munkatársa a meghallgatásukkor előadták, hogy a munkahelyi konfliktushelyzet kialakulásához nagymértékben hozzájárult a felügyelők csoportbeosztása, illetve az a tény, hogy 2009. szeptemberétől a felperes és dr. M.SZ. olyan emberek mellé lett beosztva, akik nem szerettek volna velük együtt dolgozni. Hivatkoztak arra is, hogy ők együtt jól végzik a munkájukat.
- [5] A felperes és dr. M.SZ. a Sz.M.M., illetve az O.B.H. részére írt panaszban, közérdekű bejelentésében a felettes által kialakított ügyelosztási rendet az ún. „leíró” felügyelői rendszert kritizálták figyelemmel az O. és a területi munkavédelmi, munkaügyi felügyelőségek egységes iratkezelései szabályzatáról szóló Elnöki Utasításra, és a 335/2005. (XII.29.) Korm. rendeletre.
- [6] Az O.M.F. a perbeli eseményekkor hatályos, az Országos Munkavédelmi és Munkaügyi Felügyelőség Szervezeti és Működési Szabályzatának kiadásáról szóló SZMM utasítás alapján az OMMF Elnökének kijelölésére figyelemmel vett részt a munkaügyi felügyelőkkel kapcsolatos panaszok kivizsgálásában. Ennek eredményeként az O.

M.F. javaslatot tett a felperes soronkívüli (rendkívüli) orvosi alkalmassági vizsgálatának kezdeményezésére. Erre figyelemmel intézkedett K.S., és felhívta a felperest, hogy 2010. február 5-én 11 óra 30 perckor orvosi vizsgálat céljából jelenjen meg a V. Kht. E.K.-ban tartandó ellenőrzésen.

- [7] A felperes személyi anyagában fellelhető 2008. november 3-án kelt I. fokú munkaügyi orvosi alkalmassági vélemény szerint a munkakörének betöltésére 2009. november 3-áig alkalmas. A felperes az elrendelt orvosi alkalmassági vizsgálaton nem jelent meg, 2010. február 15-én írt levelében arról tájékoztatta az igazgatót, hogy amennyiben a jogszabályi előírásoknak megfelelően, és nem a rendeltetésével össze nem férő célból történik a munkaköri alkalmassági vizsgálatra a beutalása, akkor azon részt vesz. Kérte a munkáltatói jogkör gyakorlójának írásbeli tájékoztatását arról, hogy az O. M.F. mely okok alapján látta indokoltnak a rendkívüli munkaköri alkalmassági vizsgálat lefolytatását.
- [8] A munkáltatói jogkörgyakorló K.S. igazgató a 2010. február 10-én kelt levelében ismételten felhívta a felperest, hogy 2010. február 24-én jelenjen meg orvosi vizsgálat céljából, amely felhívásnak ismételten nem tett eleget.
- [9] Az O. Elnöke 2010. március 25-én kelt levelében arról tájékoztatta a felperest, hogy egyrészt együttműködési kötelezettség terheli az orvosi vizsgálatok vonatkozásában, másrészt 2010. március 30-ától határozatlan időre az O. területi munkavédelmi, munkaügyi felügyelőségeinek működési szabályzata kiadásáról szóló SZMM utasításban átruházott munkáltatói jogkör gyakorlását, és erre figyelemmel az O területi munkavédelmi, munkaügyi felügyelőségének fegyelmi szabályzatáról szóló O. utasításban rögzített fegyelmi felelősségre vonás jogát magához vonta.
- [10] Az O Elnöke 2010. június 1-jén kelt levelében felhívta a felperest, hogy a O. utasításban foglaltakra tekintettel időszakos orvosi vizsgálaton haladéktalanul, legkésőbb 5 napon belül jelenjen meg. A felperes a válaszában arra hivatkozott, hogy a rendkívüli orvosi vizsgálat fogalmát a jogszabály nem ismeri, az időszakos orvosi vizsgálaton történő megjelenéssel kapcsolatos levél mellékletként beutalót nem tartalmaz, így pontosan nem állapítható meg a vizsgálat oka, helyszíne is időpontja, erre tekintettel azon nem jelent meg.
- [11] 2010. július 12-én felmentették az OMMF megbízott elnökét, dr. D.K.-t, aki akkor a munkaügyi elnökhelyettesei munkakört is ellátta. Dr. G.M. munkavédelmi elnökhelyettes ezt követően az O. Szervezeti és Működési Szabályzatáról szóló SZMM utasítás 13. §-a alapján teljes jogkörrel helyettesítette az O. elnökét. A 2010. augusztus 13-án kelt levelében arról tájékoztatta a felperest, hogy vele szemben a munkáltatói jogkört 2010. július 23. napjától ismételten K.S. igazgató gyakorolja. Ezzel összefüggésben tájékoztatta a felperest arról is, hogy az O.É.A.M.F.-ének igazgatója 2010. július 23-ától ismételten a munkáltatói jogkör gyakorlója.

- [12] A II.r. alperes jogelődje, az O.ÉA.M.F. mint munkáltató a K.S. igazgató 2010. szeptember 6-án meghozott, és a felperessel ugyanezen a napon közölt felmentésével a felperes kormánytisztviselői szolgálati viszonyát a 2010. évi LXVIII. törvény (a továbbiakban Ktjv.) 8. § (1) bekezdés b) pontjára utalással indokolás nélkül megszüntette 2010. november 8-ai hatállyal.
- [13] A munkáltatói jogkörgyakorló 2010. szeptember 8-án rendelkezett a felperest megillető járandóságokról.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

- [14] A felperes a keresetében a munkáltatói felmentés jogellenességének megállapítását kérte. Hivatkozása szerint Kertész Sándor nem tekinthető munkáltatói jogkörgyakorlónak, az OMMF elnöke a munkakör átruházást a felperessel nem közölte, a határozat alakilag érvénytelen. Az igazgató a felmentés jogát a rendeltetésével össze nem egyeztethető módon ártási szándékkal, bosszúból gyakorolta arra figyelemmel, hogy a felperes és dr. Molnár Szilvia több alkalommal panaszt tett az ő eljárása, illetve a debreceni iroda működésével kapcsolatban. Utalt arra, hogy a 2010. január 27. és 2010. február 10. közötti igazgatói utasításokban az orvosi vizsgálatokat a munkáltató szankcióként kívánta vele szemben alkalmazni. Hivatkozott az 1992. évi XXII. törvény (továbbiakban régi Mt.) 6. §-ának (6) bekezdésére, amely akként rendelkezik, hogy a munkáltató az írásbeli intézkedését indokolni köteles.
- [15] A felperes az egyenlő bánásmód követelményének megsértését is panaszolta. Érvelése szerint a kormányhivatalok működését rendező jogszabályok rendelkezései nem teszik lehetővé, hogy a bíróság előtti perbeli képviselőtüket ügyvéd, vagy ügyvédi iroda lássa el. A képviselőre adott meghatalmazás semmis, mivel jogszabályba ütközik. Eredeti munkakörbe történő továbbfoglalkoztatására kérte kötelezni a II.r. alperest, elmaradt jövedelem címén összesen bruttó 11.465.378 forintot és járulékait igényelte. A jogellenesség jogkövetkezményeként ugyanezen időszak vonatkozásában szabadságmegváltás címén is előterjesztett vagyoni igényt 1.272.823 forint összegben, mert álláspontja szerint ezen időszak alatt a jogviszonya megszűnésétől 123 nap szabadságra, illetve 2010. január 1-jétől 2010. november 8-áig 15 nap szabadságra lett volna jogosult, amelynek megfizetése nem történt meg. Cafeteria juttatást is igényelt, valamint nem vagyoni kártérítés iránti kérelmet is előterjesztett, amelynek összegét utóbb 1.000.000 forintra szállította le.
- [16] A II.r. alperes a kereset elutasítását kérte, mivel álláspontja szerint intézkedése mindenben megfelelt a jogszabályi előírásoknak.

Az első- és másodfokú ítélet

- [17] A Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 1.M.56/2014/26. számú ítéletével a keresetet elutasította, és a felperest 593.235 forint általános forgalmi adót is tartalmazó perköltség megfizetésére kötelezte azzal, hogy a le nem rótt illetéket az állam viseli.
- [18] A bíróság elsődlegesen megállapította, hogy K.S. jogosult volt 2010. szeptember 6-án a munkáltatói jogok gyakorlására a felperessel szemben. Kiemelte, hogy a felperes nem vitatta, miszerint a munkáltatói jogok gyakorlását jogszerűen vonta magához az O. elnöke 2010. március 30-ával. A munkáltatói jogok ismételt átruházásáról szóló tájékoztatás a munkáltató részéről legkésőbb a felperes által sem vitatottan a tájékoztatás közlésekor megtörtént.
- [19] A felperes hivatkozott az Mt. 6. § (3) bekezdésében foglalt szabály megsértésére is, ez azonban téves értelmezés. A felmentéskor a felperes jogviszonyára irányadó Ktjv. egyrészt speciális jogszabálynak minősült az Mt. alkalmazhatósága szempontjából, másrészt pedig a munkáltató a felperes felmentésének írásban okát adta, amikor az akkor hatályos Ktjv. 8. §-ának (1) bekezdésében foglaltakra utalt.
- [20] Az elsőfokú bíróság ítéletében rögzítette, hogy az indokolás nélküli felmentés megfelelt az annak kiadásakor hatályos jogszabályoknak. Rögzítette továbbá, hogy nem minősül az uniós jog végrehajtásának az Európai Unió Alapjogi Chartája (továbbiakban Charta) 51. cikkének (1) bekezdése alapján a Ktjv. utóbb alkotmányellenesnek nyilvánított szabályozása, így a bíróság előtt a Charta 30. cikkében foglaltak közvetlenül nem hívhatóak fel.
- [21] Az elsőfokú bíróság által kifejtettek szerint a felperes a rendeltetésellenesség körében tett azon kijelentéseit, állításait, hivatkozásait, miszerint K.S. megtorló jelleggel, bosszúból gyakorolta volna a felmentés jogát, semmivel sem támasztotta alá. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapította, hogy a 2009. és 2010. év vonatkozásában a felperes magatartásával összefüggésben az igazgatóhoz több panasz érkezett, a munkahelyen feszültségek, nézeteltérések voltak. Ezeket egyrészt a többi munkaügyi felügyelő igazgatóhoz írt panaszai, a 2009. október 8-án tartott értekezlet jegyzőkönyvében rögzítettek is alátámasztották. A munkáltató megpróbálta a feszültségeket feloldani, ennek egyik bizonyítéka, hogy 2009. november 9-én a felperest és dr. M.SZ.-t meghallgatta. Mindez pedig arra engedett következtetni, hogy a munkáltató a rendeltetésszerű joggyakorlás elvét megtartotta, és a felperes nem valószínűsítette azt sem, hogy a munkáltató intézkedésével oksági összefüggésben érte őt hátrány, és védendő tulajdonsággal rendelkezett.
- [22] Az állandósult bírói gyakorlat szerint a személyhez fűződő jog megsértése esetén a sérelmet szenvedett fél akkor tarthat igényt nem vagyoni kárpótlásra, ha olyan hátrányt bizonyít, amely indokolja a nem vagyoni kárpótlás megállapítását (BH 1997.435.). A

munkaköri, szakmai, illetve személyi higiénés alkalmasság orvosi vizsgálatáról és véleményezéséről szóló 33/1998. (VI.24.) NM rendelet 3. §-ának (2) bekezdése értelmében a munkaköri és szakmai alkalmasság orvosi vizsgálata lehet előzetes, időszakos, és soronkívüli. A bíróság megállapította, hogy a munkáltató - annak tartalma szerint - soronkívüli vizsgálatot kívánt elrendelni a felperes vonatkozásában. Kétségtelen, hogy az okiratokon a „rendkívüli” szót tüntették fel, azonban az volt megállapítható, hogy ez soronkívüli alkalmassági vizsgálatot jelentett. A munkáltató nem tanúsított olyan magatartást, amellyel okozati összefüggésben a felperesnek a személyhez fűződő jogai sérültek volna. Károkozó magatartás hiányában pedig csupán az a tény, hogy a felperesnél elrendelték az orvosi alkalmassági vizsgálatot, amelyen saját döntése alapján nem is vett részt, nem alapozza meg a munkáltató kártérítési felelősségét. Ezért a bíróság a nem vagyoni kártérítési követelés vonatkozásában a keresetet elutasította.

- [23] A bíróság a Pp. 3. § (4) bekezdése alapján mellőzte a felperes további iratbeszerzésre vonatkozó bizonyítási indítványát, mert konkrétan nem jelölte meg, hogy milyen tény igazolására terjesztette azt elő, másrészt a D. Rendőrkapitányság ismételt megkeresése szükségtelen volt a tőle kapott tájékoztatásra figyelemmel.
- [24] A felperes a perben az eljárás szabálytalanságát számos alkalommal kifogásolta, ezek egy részét a bíróság már elbíráltta. A kifogások döntő többsége azonban - elnevezésüktől eltérően - az ügy érdemére vonatkozó nyilatkozatként volt értékelhető, más része az eljáró tanács elnökével szembeni elfogultsági kifogásként volt értelmezhető, amely elbírálásra került. Ezen túlmenően több esetben sérelmezte a felperes a határidők elmulasztását a per teljes időtartamára vonatkozóan, amely szabálytalanság nem volt orvosolható, azonban a bíróság rámutatott arra, hogy azok az érdemi döntésre nem hatottak ki.
- [25] A felperes fellebbezése folytán eljáró Debreceni Törvényszék 2.Mf.21.201/2014/7. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta, és a felperest fellebbezési eljárási költség viselésére kötelezte.
- [26] A másodfokú bíróság kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság jogszabálysértés nélkül értékelte K.S. tanúvallomását, azt a törvényszék felülmérlegelni nem kívánta. Utalt arra is, hogy a tanúvallomással kapcsolatban, hogy a bizonyítási kérelem ha esetlegesen maradéktalanul nem is felelt meg a Pp. előírásainak, az nem indokolja a vallomás figyelmen kívül hagyását.
- [27] Az elsőfokú bíróság megállapításai a munkahelyi légkört illetően is helytállóak. Az elsőfokú bíróság által rögzítetteket a 2009. szeptember 28-án az igazgatónak 19 köztisztviselő által írt levél, a 2009. október 8-án tartott értekezletről készült emlékeztető, valamint Sz.Z.A. főosztályvezetőnek az O. megbízott elnök részére címzett 2009. november 10-én kelt levele megfelelően alátámasztja.
- [28] A H.B.K. Kormányhivatal Szervezeti és Működési Szabályzatáról szóló

KIM utasítás mellékletének 28. § (3) bekezdése szerint a kormányhivatalnak a bíróságok és hatóságok előtti jogi képviseletét a jogi képviseletért felelős szervezeti egység e feladattal megbízott kormánytisztviselői látják el, kivéve ha az ügy sajátosságára tekintettel a kormány megbízott egyedi, vagy általános megbízási szerződés alapján külső jogi képviselőt bíz meg a jogi képviselet ellátására. Így nem ütközött jogszabályba, hogy a perben az alperest ügyvédi iroda képviselte.

- [29] A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felmentés időpontjában a munkáltatói jogkört K.S. gyakorolta. A felperes az O. elnökének 2010. augusztus 13-án kelt levelével tájékoztatást kapott arról, hogy a munkáltatói jogokat 2010. július 23-ától ismételt az igazgató gyakorolja. Az erre vonatkozó értesítést a felperes részére a jelenleg is érvényes lakcímére megküldték. Az értesítés időpontjában az O. vezetését a munkavédelmi elnökhelyettes látta el a korábbi elnök felmentése miatt. Dr. G.M. így jogszerűen intézkedett a munkáltatói jogkör gyakorlásának K.S. részére történő visszaadásáról, aki jogszerűen járhatott el a jogviszony megszüntetése során.
- [30] A Ktjv. 8. § (1) bekezdés b) pontja alapján a perbeli időszakban lehetősége volt a munkáltatónak a jogviszony indokolás nélküli megszüntetésére, a felmentés meghozatalakor 2010. szeptember 6-án a jogszabály hatályban volt.
- [31] Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a Charta 51. cikkének (1) bekezdése alapján nem minősül az uniós jog végrehajtásának a Ktjv. utóbb alkotmányellenesnek nyilvánított szabályozása, így a felmentés jogellenessége a Charta 30. cikkében foglaltak alapján sem állapítható meg.
- [32] A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság ítéletében kifejtettekkel a rendeltetésellenes joggyakorlást illetően.
A felperes és dr. M.SZ., valamint a kollégák között jelentős nézeteltérések voltak, a munkáltatónak pedig kötelezettsége volt a körülményeket feltárni, és a „légkör normalizálása” érdekében a szükséges intézkedéseket megtenni. Nem tekinthető rendeltetésellenes joggyakorlásnak, hogy ezen vizsgálatok nem a felperes által várt eredménnyel zárultak.
- [33] Annak bizonyítására, hogy a rossz munkahelyi légkör kinek a magatartásával állt okozati összefüggésben, a felperes kérte a büntetőeljárásban titkos adatszerzés útján beszerzett telefonbeszélgetések vizsgálatát. Az elsőfokú bíróság ennek érdekében megkereste az eljáró Debreceni Törvényszéket, amely arról tájékoztatta, hogy sem a titkos információgyűjtés, sem a titkos adatszerzés során beszerzett telefonbeszélgetések anyaga nem tartalmaz a felperes vonatkozásában semmilyen tény, adatot. Így a felperes által kért információk beszerzése szükségtelen volt.
- [34] A rendeltetésellenes joggyakorlás körében hivatkozott a felperes az elrendelt „rendkívüli” orvosi vizsgálatra. Erre Sz.Z.A.

főosztályvezető 2009. november 10-ei, az elnöknek írt levelében tett javaslatot, majd a 2009. november 13-án írt iratában felhívta K.S.-t a szükséges intézkedések megtételére. A 33/1998. (VI.24.) NM rendelet 7. § (1) bekezdés a) pontja alapján a munkáltató elrendelheti a munkavállaló soron kívüli munkaköri alkalmassági vizsgálatát is, ezen intézkedés önmagában rendeltetésellenes joggyakorlást nem valósít meg.

- [35] A felperes sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a H.B.M. Rendőr-főkapitányságtól nem szerzett be minden iratot, de nem jelölte meg, hogy mely iratokat hiányolt, amelyeknek a perben jelentőségük lett volna.
- [36] Az egyenlő bánásmód követelményének megsértése körében a másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság ítéletében kifejtettekkel.
- [37] A felperes a nem vagyoni kártérítési igényét arra alapította, hogy a munkáltató az őt megszegyenítő értekezlet tartásával, illetve a rendkívüli orvosi vizsgálat jogellenes elrendelésével bizonyítottan megsértette a személyiségi jogait. Az értekezlet a helyzet tisztázását, a munkahelyi légkör javítását célozta. Az a körülmény, hogy ott a kormánytisztviselő munkatársak elmondták a véleményüket a kialakult helyzetről, nem minősíthető olyan munkáltatói magatartásnak, amely személyiségi jog megsértésének megállapítását lehetővé tenné.
- [38] A törvényszék sem értékelte jogsértésként az orvosi vizsgálatral összefüggésben a „rendkívüli” szó használatát annak ellenére, hogy a jogszabály „soron kívüli” kifejezést használ. A mindennapi szóhasználatban nincs olyan éles különbség a két fogalom között, amely alkalmas lenne a felperes emberi méltósága, vagy más személyiségi joga megsértésének megállapítására.
- [39] A törvényszék kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság egyrészt elbírált a felperes eljárásai kifogását, másrészt megtette a szükséges intézkedéseket, ezért a fellebbezés ebben a körben is alaptalan volt.
- [40] A másodfokú bíróság az 1952. évi III. törvény (Pp.) 78. § (1) bekezdés, és a 67. § (2) bekezdés alapján kötelezte a sikertelenül fellebbező felperest a pernyertes alperes részére fellebbezési eljárási költség megfizetésére, mely a 32/2003. (III.22.) IM rendelet 3. § (5) és (6) bekezdése alapján megállapított - a másodfokú eljárásban kifejtett alperesi képviseleti tevékenységgel arányos - jogtanácsosi munkadíj összegét foglalja magában.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [41] A felperes a felülvizsgálati kérelmében tartalma szerint az alperes kereset szerinti marasztalását kérte. Hivatkozása szerint a bíróságok nem tettek eleget a tényállás teljes körű felderítésének és indokolási kötelezettségüknek, téves ténybeli következtetéseket vontak le, iratellenes és jogszabálysértő megállapításokat tettek,

illetve kiragadott bizonyítékokra hivatkozva hozták meg az ítéletüket. A jogerős ítélet – és az ennek alapjául szolgáló elsőfokú ítélet – a 288/2010. (XII.21.) Korm. rendelet 11. §-ába, az Áht. 10. § (6) bekezdésébe, a Pp. 200. § (2) bekezdésébe, a Pp. 24. § (1) bekezdésébe, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdésébe, ugyanezen rendelet 3. § (6) bekezdésébe, az Mt. 74. § (1) és (2) bekezdésébe, az Mt. 6. § (4) bekezdésébe, a Ktjv. 3. § (1) bekezdésébe, a 335/2005. (XII.29.) Korm. rendelet 1. § (1) bekezdésébe, ugyanezen Kormányrendelet 52. § (1) és (2) bekezdésébe, valamint az 53. § (1) bekezdésébe, a 8/2010. (III.3.) SZMM utasítás 13. § (1) bekezdésébe, az Mt. 4. § (1) bekezdésébe, a 33/1988. (VI.24.) NM rendelet 7. § (1) bekezdésébe, ugyanezen rendelet 15. § (3) bekezdésébe, a Ktv. 51. § (1) bekezdésébe, a Ptk. 75. § (1) bekezdésébe, 76. §-ába, 78. § (1) és (2) bekezdésébe, valamint a Pp. 2. § (1) bekezdésébe, Pp. 3. § és 6. §, 167. § (1) bekezdésébe, 173. § (1) és (2) bekezdésébe, Pp. 190. § (2) bekezdésébe, Pp. 192. § (1) bekezdésébe, Pp. 206. § (1) és (2) bekezdésébe, Pp. 225. § (1) bekezdésébe, Pp. 151. § (1) bekezdésébe, Pp. 353. § (4) bekezdésébe, és a Pp. 114. §-ába ütközik. Ezért kérte a jogerős ítéletet az elsőfokú ítéletre is kiterjedően hatályon kívül helyezni kérte az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasításával. Másodlagosan a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, és helyette a jogszabályoknak megfelelő új határozat meghozatalát indítványozta a kereseti kérelemnek helyt adva, azaz a kormánytisztviselői jogviszony jogellenes megszüntetését megállapítani, a II.r. alperest eredeti munkakörben való továbbfoglalkoztatásra utasítani, elmaradt illetmény és annak kamatai megfizetésére kötelezni nem vagyoni kár megtérítésével. A II.r. alperes perköltségben való marasztalását is kérte.

- [42] A másodfokú bíróság jogszabálysértően állapította meg a dr. Balogh Ádám Ügyvédi Iroda jelen perben való képviseleti jogosultságát. Ez sérti a 24/2011. (III.7.) KIM utasítás 28. § (3) bekezdésében foglaltakat, a 288/2010. (XII.22.) Korm. rendelet 11. §-ában, és az Áht. 10. § (6) bekezdésében, valamint a Ptk. 200. § (2) bekezdésében rögzítetteket. A II.r. alperes perbeli képviseletét nem az arra jogosult látta el, így az eljárás során tett nyilatkozatai hatálytalanok.
- [43] A felperes a felülvizsgálati kérelmében az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség összegét is kifogásolta. Hivatkozása szerint a munkaügyi bíróság ítéletében a pertárgy értékét a nem vagyoni kártérítés címén előterjesztett kérelemmel összefüggésben 6.228.192 forintban állapította meg figyelmen kívül hagyva, hogy a 2014. április 10-én előterjesztett beadványában a felperes a nem vagyoni kártérítés címén követelt összeget 1.000.000 forintban jelölte meg. Tekintettel arra, hogy a követelését a Pp. 146. § (1) bekezdése alapján jogszerűen megváltoztatta, álláspontja szerint a pertárgy értékének, illetve az ez alapján megállapított perköltségnek a meghatározásakor az 1.000.000 forint összeget kell

figyelembe venni. Ebből következően mind a pertárgy értékét, mind pedig a perköltséget tévesen állapították meg, azok mértéke nem felel meg a Pp. 24. § (1) bekezdésének, és a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdésében foglaltaknak.

- [44] A felülvizsgálati érvelés szerint a jogerős ítélet sérti a Pp. 206. §-ának (2) bekezdésében, és a Pp. 221. §-ának (1) bekezdésében foglaltakat. Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában nem jelölte meg azokat a körülményeket, amelyeket a bizonyítékok mérlegelése során figyelembe vett, nem utalt azokra az okokra, amelyek miatt tényállításait nem találta bizonyítottaknak, az ítélet nem tartalmazza azt, hogy bizonyítási indítványai elfogadására miért nem került sor. A másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság megállapításait helybenhagyta, de nem adta okát annak, hogy az elsőfokú eljárás során előterjesztett felperesi beadványokat, jogi érveléseket miért mellőzte.
- [45] A II.r. alperes képviselője által előterjesztett bizonyítási indítvány nem felelt meg a Pp. 167. § (1) bekezdésében foglaltaknak, mivel nem jelölte meg a tanúvallomással bizonyítani kívánt tényeket, valamint nem indokolta meg az indítványát. K.S. tanúvallomásában tett állításai - mivel azok a per során becsatolt okiratokkal ellentétesek - nem felelnek meg a valóságnak, a tanúk szavahihetősége megkérdőjelezhető. K.S. azért sem volt érdektelennek tekinthető, mivel ha a valóságelőadása során elismerte volna, hogy jogsértő intézkedéseket hozott, saját magát vádolta volna bűncselekmény elkövetésével. A tanú a nyilatkozatában egyébként előadta, hogy ő maga is perben áll az alperessel, mivel a kormányhivatal megszüntette a jogviszonyát.
- [46] Az eljáró bíróságok figyelmen kívül hagyták, hogy a jelen eljárás során soron kívül kellett volna eljárniuk, ezáltal megsértették a Pp. 2. §-ának (1) bekezdésében foglaltakat.
- [47] Az elsőfokú bíróság ítéletében rögzítette, hogy a Kttv. 193. §-ának szabályai lettek volna alkalmazhatóak jogkövetkezményként. Ezzel szemben a felmentés az Mt. 74. § (2) bekezdése alapján - mivel a felmentés jogát nem az arra jogosult személy gyakorolta - semmis, ezért jogkövetkezményként figyelembe véve, hogy a Ptk. 199. §-a alapján az egyoldalú nyilatkozatokra a szerződésre vonatkozó szabályokat kell megfelelően alkalmazni, a Ptk. 237. §-a alapján az eredeti állapot helyreállítása, azaz az elmaradt illetmény és egyéb járandóság megfizetése, valamint az eredeti munkakörbe való továbbfoglalkoztatásra kötelezés alkalmazandó.
- [48] A felperes érvelése szerint a munkáltatói jogkör átruházására vonatkozó intézkedést nem az arra jogosult személy írta alá, és a nyilatkozatot a felperes részére nem is adták át. Az alperesi képviselő által hivatkozott okiratokon kiadmányozóként megnevezett dr. D.K. az okiratok keltezésének időpontjában nem volt már az O. elnöke, mivel a N.M. 2010. július 15. napján közzétett sajtóközleményének tanúsága szerint a miniszter 2010. július 12-én azonnali hatállyal felmentette, és ebben az időpontban az O. élére

nem volt elnök kinevezve. Tekintettel arra, hogy az írásbeliség követelménye nem csupán a munkáltatói intézkedés „papírra vetését” jelenti, hanem a munkáltatóval szemben azt az elvárást is tartalmazza, hogy abból tűnjön ki, a munkaviszonnyal összefüggő döntést ki hozta, az aláíró személy döntéshozó, vagy csak döntésközvetítő, valamint az okirat kelte is meghatározó. Az okirat átadása nem pótolja az O. elnökének, mint a munkáltatói jogkör gyakorlására, illetve ennek átruházására jogosultnak azon közlését, hogy a munkáltatói jogok gyakorlására K.S. jogosult. A bíróságok döntései iratellenesek és jogszabálysértőek, nem felelnek meg a Ktjv. 3. § (1) bekezdésében, az Mt. 74. § (1) bekezdésében, és az Mt. 6. § (4) bekezdésében foglaltaknak.

- [49] Az alperes jogelődje által becsatolt, a munkáltatói jogkör átruházását tartalmazó iratok kiadmányozása nem felel meg a 335/2005. (XII.29.) Korm. rendelet 53. § (1) bekezdésében foglaltaknak, nem minősülnek hiteles kiadmányoknak, alakai kötöttség megsértésével tették azokat, joghatás kiváltására így nem alkalmasak, vagyis semmis iratok.
- [50] A felülvizsgálati érvelés szerint a munkáltató felmentési jogát K.S. igazgató annak ellenére, hogy jogkörgyakorlással nem is rendelkezett, rendeltetésével össze nem férő célból, ártási szándékkal, bosszúból gyakorolta. A felmentést nyilvánvalóan a felperes véleménynyilvánítási szabadsága körében tett 2009. október 27-én az O. elnökéhez megküldött észrevétele, a Szociális és M.M. részére megküldött közérdekű bejelentése, valamint az Országgyűlési Biztosok Hivatalához küldött panaszai következményeként alkalmazta. Az igazgató döntése kizárólag szubjektív szempontok alapján született, kihasználta a Ktjv. adta azon lehetőséget, hogy a kormánytisztviselőt a munkáltató indokolás nélkül felmentheti.
- [51] A felperes szóban, több alkalommal jelezte az igazgatónál, hogy a felügyelőségen egyes munkavállalók tevékenysége, korrupciója akadályozza a munkavégzését. A felügyelői panaszok bizonyítottan a jelzéseket követően keletkeztek, addig sem a munkatársak, sem a munkáltató írásban nem sérelmezte a felperes viselkedését.
- [52] Egyértelműen megállapítható, hogy Sz.Z.A.-nak, a Munkaügyi Főosztály vezetőjének, sem a munkaügyi főosztály munkatársainak nem volt hatáskörük arra, hogy bármiféle orvosi vizsgálat - főleg olyan vizsgálat, amelyet egyetlen hatályban lévő jogszabály sem ismert és szabályozott - elrendelésére javaslatot tegyenek, ebből következően ezen személyek hatáskörüket túllépve jártak el. A munkáltatónak kizárólag a fegyelmi eljárás megindítására lett volna lehetősége, sőt amennyiben a feltételek fennálltak volna, a munkáltatói jogkör gyakorlójának a Ktv. 51. § (1) bekezdése alapján kötelessége is lett volna ebben a körben intézkedni. Erre azonban nem került sor. Tény, hogy az orvosi vizsgálatok elrendelése célzott intézkedéseként történt, a felperesen és dr. M.SZ.-n kívül más felügyelők esetében erre nem került sor. Ez is azt támasztja alá, hogy az igazgató az orvosi vizsgálatokat a felperes bejelentései miatt rendelte el, és az alkalmatlanság megállapítására irányult

azzal, hogy ezáltal a jogviszony megszüntetésére lett volna lehetőség.

- [53] Mindezek alapján a felperes a Ktv. 38. § (3) bekezdése alapján jogosult volt megtagadni a jogellenes igazgatói utasítást. Az alperesi képviselő önkényesen értelmezte a munkavállaló együttműködési kötelezettségét, pedig a kormánytisztviselőt is megilleti az önrendelkezési jog.
- [54] Azáltal, hogy az első- és a másodfokú bíróság nem rendelte el a vádiratban bizonyítékként megjelölt titkos adatszerzés során beszerzett telefonbeszélgetések anyagának megkérését, megakadályozta, hogy a felperes bizonyítani tudja a felügyelőségen uralkodó valós munkakörülményeket, valamint azt, hogy azok nem a felperes viselkedésével álltak összefüggésben, hanem a jelenleg vád alatt lévő felügyelők és az őket támogató munkatársak magatartása miatt alakultak ki.
- [55] A felperes a felülvizsgálati kérelmében a nem vagyoni kártérítésről kifejtett korábbi előadását változatlanul fenntartotta. Eszerint az igazgató ahelyett, hogy kivizsgálta volna a panaszait és megakadályozta volna a felügyelőségen zajló korrupciót, az értekezlet keretében a munkatársaknak nyilvánosságot biztosítva teret engedett az alaptalan vádaskodásoknak. Az emlékeztető tanúsága szerint K.S. teátrális bevezetőjében a köztisztviselői eskü megszegésével vádolta a felperest, az értekezlet céljaként pedig azt jelölte meg, hogy meg kell vitatni, mit kell tenni, ha egy köztisztviselő megszegi az esküjét. K.S. nem tett eleget a Ktjv. 51. § (1) bekezdésében foglalt kötelezettségének. A munkáltató megalázó, személyiségi jogot durván sértő magatartást, eljárást tanúsított.
- [56] Tekintettel arra, hogy a jogellenes felmentés indokolás nélkül történt, a kialakult helyzet alkalmas volt olyan látszatot kelteni, hogy a felperes szakmailag alkalmatlan, és emberileg összeférhetetlen. Emiatt mind a mai napig kínos magyarázkodásra szorul. Munkaköréből adódóan széles körben ismert volt a megyében foglalkoztató munkáltatók körében, többen tudomást szereztek az eseményekről, a felperes egzisztenciája és az ismerősei előtti tisztelete, megbecsülése megszűnt. Új munkavállalása ellehetetlenült, szakmai ismeretei nem fejlődtek, folyamatosan hátrányok értik, valamennyi interjún bizalomvesztéssel, és a szakmai megfeleléség kétségbe vonásával szembesült.
- [57] Az alperes felülvizsgálati kérelemnek nevezett, de tartalmában felülvizsgálati ellenkérelme a felülvizsgálati kérelem „elutasítására” irányult.
- [58] Érvelése szerint a II.r. alperes perbeli képviseletét az arra jogosult látta el, az e körben előterjesztett felülvizsgálati érvelés alaptalan.
- [59] Az eljáró bíróságok a Pp. 221. §-ában foglalt kötelezettségeiknek maradéktalanul eleget tettek. Megállapították a tényállást, hivatkoztak azokra a jogszabályokra, amelyeken a bíróságok ítélete alapul.

- [60] 2010. július 23-ától a munkáltatói jogkört ismételten az O.É.A.M.F. igazgatója, K.S. látta el. Az ismételt átruházásról a felperes értesült, annak esetleges későbbi időpontja a közlés tekintetében nem lényeges.
- [61] A felperes a per során nem tudta kétséget kizáróan igazolni vagy legalább valószínűsíteni azt, hogy az általa tett panaszok, közérdekű bejelentések következtében, ezzel összefüggésben hátrány érte volna. Sérelmesnek találta az orvosi vizsgálatot, amelyet nem a felmentésről rendelkező O.É.A.M.F.igazgatója, K.S. kezdeményezett, hanem a panasz kivizsgálását végző főosztályvezető javasolta. A munkaköri, szakmai, illetve személyi higiénés alkalmasság orvosi vizsgálatáról és véleményezéséről szóló 3/1998. (VI.24.) NM rendelet alapján az orvosi vizsgálatot csak a munkáltató rendelheti el, tehát a panaszt kivizsgáló nem. Mindezek alapján a munkáltatói jogkör gyakorlója nem ártó szándékkal rendelte el a soron kívüli vizsgálatot, hanem az a panasz teljes kivizsgálása érdekében tett javaslat alapján történt. Nem lehet a rendeltetésellenes munkáltatói jogkör gyakorlásának színében feltüntetni az O. „esetleges” eljárási hibáit, hiszen a vizsgálat lefolytatásakor a munkáltatói jogkörrel K.S. rendelkezett, nem pedig az O. elnöke.
- [62] A felperes tévesen értelmezte a jogszabályokat, és ebből eredően a bírói okfejtést. Az elsőfokú bíróság a felmentés okát nem vizsgálhatta meg, mivel a munkáltató a Ktjv. 8. § (1) bekezdésére alapozva mentette fel a felperest, tehát ezáltal megindokolta az intézkedést. Ugyanakkor ezen utóbbi speciális jogszabály az intézkedés meghozatalakor lehetőséget biztosított arra, hogy indokolás nélkül lehessen megszüntetni a kormánytisztviselői jogviszonyt. A bíróság eleget tett a Legfelsőbb Bíróság MK. 95. számú állásfoglalásában foglaltaknak, hiszen vizsgálta azt, hogy a munkáltató a felmentés során rendeltetésszerűen járt-e el.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [63] A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.
- [64] A Pp. 275. §-ának (2) bekezdése alapján a Kúria a jogerős ítéletet csak a felülvizsgálati kérelem és felülvizsgálati ellenkérelem keretei között vizsgálhatta felül.
- [65] A Pp. 272. § (2) bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelemben meg kell jelölni azt a határozatot, amely ellen a felülvizsgálati kérelem irányul, azt, hogy a fél milyen tartalmú határozat meghozatalát kívánja, továbbá elő kell adni - a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése mellett -, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja. Ebből következően kizárólag a pontos jogszabályhellyel megjelölt, és ezzel összefüggésben előadott felülvizsgálati érvelés volt vizsgálat tárgyává tehető. A Kúria nem a korábbi beadványokra hivatkozást, hanem a jelen felülvizsgálati kérelemben konkrétan megjelölt

indokokat értékelhette a fenti jogszabály alapján.

- [66] Az eljáró bíróságok előjáróban helytállóan vizsgálták, hogy az alperes jogi képviselte megfelelt-e a törvényi előírásoknak. Helyesen jutottak arra a következtetésre, hogy a H.B. Kormányhivatal Szervezeti és Működési Szabályzatáról szóló 24/2011. (III.7.) KIM utasítás mellékletének 28. § (3) bekezdése szerint a kormányhivatalnak a bíróságok és a hatóságok előtti jogi képviselését a jogi képviselésért felelős szervezeti egység e feladattal megbízott kormánytisztviselői látják el. A kormány megbízott azonban az ügy sajátosságára tekintettel egyedi, vagy általános megbízási szerződés alapján külső jogi képviselőt bízhat meg, illetve jogi képviselési megbízást tarthat fenn. Mindebből következően a kormány megbízott nem volt elzárva attól, hogy jogi képviselés ellátására meghatalmazást adjon ügyvédi iroda, vagy ügyvéd számára, így a perben az alperes nevében nem a felperes által állított alképviselő járt el.
- [67] A felperes a felülvizsgálati kérelmében tévesen hivatkozott arra, hogy a perköltség összegét a bíróságok nem megfelelően számították ki, mert a 6.200.000 forint nem vagyoni kártérítés iránti igényt 1.000.000 forintra leszállította, így ezen összeg képezhette e körben a pertárgy értékét. Az 1990. évi XCIII. törvény (továbbiakban Itv.) 39. § (1) bekezdése szerint a polgári peres és nemperes eljárásban az illeték alapja az eljárás tárgyának az eljárás megindításakor fennálló értéke. A 41. § (2) bekezdése szerint pedig az eljárás tárgya értékének a felek által történő leszállítása esetén az illetékalap mérséklésének - törvény eltérő rendelkezése hiányában - nincs helye. Jelen esetben eltérő szabályozás nincs, tehát az elsőfokú bíróság helyesen indult ki a 6.200.000 forint nem vagyoni kártérítés iránti összegből a pertárgy értékének meghatározásakor. Az a körülmény, hogy a bíróság az irányadó törvényt nem jelölte meg, nem tekinthető olyan lényeges eljárásjogi szabálysértésnek, amely az ügy érdemi elbírálására kihatással lehetett volna. A megállapított összeg nagysága pedig arányban állt a kifejtett munkával is.
- [68] A bíróság a bizonyítási eljárás során beszerzett bizonyítékok bizonyító erejét a maguk összességében értékeli, és a per összes releváns körülményére figyelemmel - meggyőződése szerint - mérlegeli, hogy az egyes bizonyítékok közötti ellentétet miként oldhatja fel [bizonyítékok szabad mérlegelésének elve; Pp. 206. § (1) bekezdés]. A bíróság indokolási kötelezettsége a Pp. 221. § (1) bekezdésén alapul. Az ítélet indokolásából világosan ki kell tűnnie, hogy a bizonyítékok mérlegelése során melyek voltak azok a körülmények, amelyeket a bíróság irányadónak tekintett. A felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok felülmérlegelésére, újabb egybevetésére nincs jogi lehetőség, a Kúria csak azt vizsgálhatja, hogy a mérlegelés körébe vont adatok értékelése során a bíróság nyilvánvalóan téves, vagy okszerűtlen következtetésre jutott-e (BH 2012.173.).
- [69] Az eljáró bíróságok ítélet indokolási kötelezettségüknek eleget

tettek, részletesen kifejtették, hogy mely bizonyítékokat és milyen terjedelemben vettek alapul a döntésük meghozatalakor. A felperes alaptalanul állította, hogy a bizonyítási indítványait „negligálták”. A bíróságok széleskörű bizonyítási eljárást folytattak le, a felperes előadásait értékelték, a felülvizsgálati kérelmében pedig maga sem jelölte meg pontosan, hogy mely bizonyítékai voltak azok, amelyeket az eljáró bíróságok döntésük meghozatala során mellőztek.

- [70] A felperes a felülvizsgálati kérelmében a Pp. 167. §-ának (1) bekezdésében foglaltak megsértését is panaszolta. Az alperes K.S. meghallgatását azért indítványozta, mert mint munkáltatói jogkörgyakorlónak valamennyi körülményről tudomással kellett rendelkeznie. Az ezzel ellentétes felülvizsgálati érvelés nem alapos. Az alperes kifejezetten megjelölte azon körülményeket, amelyekről K.S. nyilatkozni tud és a bizonyítási eljárás is ebben a körben zajlott.
- [71] Következetes a bírói gyakorlat abban, hogy nem jelenti a tanúk elfogultságát önmagában az, hogy a munkáltató alkalmazottai (BH 1999.260.). A felperes állította a munkáltatói jogkörgyakorló elfogultságát, illetve, hogy K.S.-tól nem volt megalapozott nyilatkozattétel várható amiatt, mivel ebben az esetben saját magát vádolta volna bűncselekmény elkövetésével. Ezt a felperesi előadást azonban a rendelkezésre álló bizonyítékok nem támasztották alá (Pp. 164. §).
- [72] A felperes a Pp. 2. §-ának megsértését állította azon az alapon, hogy a bíróságok nem soron kívül jártak el, továbbá a szükséges intézkedések megtételével is késlekedtek.
- [73] A rendelkezésre álló adatok alapján azt lehetett megállapítani, hogy a bíróságok a felperes sokrétű kereseti kérelme mindegyikét részletesen vizsgálták, a felek által tett bizonyítási indítványoknak eleget tettek, és nem volt olyan eljárási cselekmény, amelyet indokolatlanul későn tettek volna meg. A felperes ilyet konkrétan maga sem jelölt meg.
- [74] Az ügy érdemét tekintve a felperes a felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen arra hivatkozott, hogy az intézkedést nem az arra jogosult személy hozta meg. Az eljáró bíróságok ezzel szemben helytállónan fejtették ki, hogy dr. G.M. munkavédelmi elnökhelyettes jogosult volt az O. felmentett elnökét helyettesíteni az OMMF Szervezeti és Működési Szabályzatáról szóló SZMM utasítás 13. § (1) bekezdésére figyelemmel. Az a körülmény, hogy dr. G.M. munkaköri leírása olyan SZMSZ számára utalt tévesen, amely már nem volt hatályos, eljárásra való jogosultságát nem teszi jogellenessé. A per adataiból megállapítható, hogy a munkáltatói jogkört K.S. részére átadták - kizáró szabályozás hiányában - nem jogellenes.
- [75] A jogerős ítélet helyesen utalt arra a következetes ítélkezési gyakorlatra, amely értelmében az intézkedést nem teszi jogellenessé, ha a munkáltatói jogkör átruházásáról való tájékoztatás elmarad. Az O. elnöke - 2010. augusztus 13-án kelt - levelében azonban tájékoztatta is a felperest arról, hogy 2010.

július 23-ától ismételten az igazgató gyakorolja a munkáltatói jogokat.

- [76] Ugyancsak helyesen mutattak rá a bíróságok arra, hogy - figyelemmel a 335/2005. (XII.29.) Korm. rendelet 52. §-ának (1) bekezdésére is - a munkáltató intézkedését nem teszi jogellenessé a szervezet bélyegző lenyomatának a hiánya.
- [77] A Ktjv. 8. § (1) bekezdés b) pontja alapján a kormánytisztviselői jogviszony indokolás nélkül is megszüntethető volt. A perben a Pp. 164. §-ának (1) bekezdés alapján - figyelemmel az MK. 95. számú állásfoglalás IV. pont indokolására is - a felperesnek a munkáltató részéről történő rendeltetésellenes joggyakorlás bizonyítására azonban ebben az esetben is módja volt. Azt kellett igazolnia, hogy vele szemben a munkáltató az indokolás nélküli felmentés jogával visszaélt az Mt. 4. § (2) bekezdésében foglalt valamely körülmény miatt. Ilyen bizonyítás azonban az eljárás során nem történt.
- [78] A rendeltetésellenes joggyakorlás megvalósulását a felperes abban jelölte meg, hogy K.S. ártási szándékkal távolította el a munkahelyéről. Ezt azonban a felperesnek kellett bizonyítania (Pp. 164. §), aki ennek nem tudott eleget tenni.
- [79] A felperes és dr. M.SZ. 2009. augusztus 19-én írt levelet K.S. részére, amelyben a munkafeltételek romlását, a rossz területi elosztást állították. Ezt követően fordultak a munkatársak a felperessel szembeni panaszukkal a munkáltatóhoz, majd 2009. október 8-án megbeszélésre került sor. Ekkor a munkatársak elmondhatták a felperessel és dr. M.SZ.-val szembeni panaszaikat, amelyre a jelenlévő felperes észrevételeit megtehetette, védekezését előadta. A két esemény (a munkakörülmények miatti panasz benyújtása, illetve a munkatársak kifogásainak előterjesztése) közötti ok- okozati összefüggés ítéleti bizonyossággal nem állapítható meg. A felperes azon hivatkozását, hogy közérdekű bejelentése miatt érte hátrány, igazolni nem tudta, és azt sem, hogy a munkahelyen lévő rossz légkört K.S. munkáltatói jogkörgyakorló generálta volna.
- [80] A peradatokból azt is meg lehetett állapítani, hogy az alperes megkísérelte a helyzet tisztázását, a munkatársak közötti feszültségek feloldását. Ezért vizsgálódtak az O. M.F.-nak munkatársai, és ezen okból hallgatták meg a felperes összeférhetetlen magatartását, sértő szóhasználatát állító munkatársakat. A helyzet teljes kivizsgálása mellett az alperes nem tartotta szükségesnek fegyelmi eljárás megindítását, ennek eldöntése diszkrecionális jogkörébe tartozott.
- [81] A 33/1998. (VI.24.) NM rendelet 7. §-ának (1) bekezdés e) pontja szerint a munkáltató vezetője jogosult volt akár soron kívüli alkalmassági vizsgálatot elrendelni, amely szabályszerűen megtörtént. Sz.Z.A. a vizsgálatra csak javaslatot tett, ezáltal hatáskörét nem lépte túl. K.S.-nak lehetősége lett volna a vizsgálat elrendelésének mellőzésére, ő maga is azonban szükségesnek látta a felperes egészségügyi vizsgálatát a körülmények tisztázása érdekében az alábbiak szerint.

- [82] A munkavédelemről szóló 1993. évi XCIII. törvény (Mvt.) részletesen szabályozza azon előírásokat, amelyeket a munkáltatónak be kell tartani, és be kell tartatni annak érdekében, hogy valamennyi munkavállaló egészségi állapotának megfelelő munkát végezhesen (60. §). Ennek érdekében az alperes jogszerűen rendelkezett el - akár soron kívül is - orvosi vizsgálatot a felperes esetében, akinek teljesítménye jelentősen romlott, munkatársaihoz való viszonya megváltozott, és olyan magatartást tanúsított, amely miatt ők nem akartak vele együtt dolgozni.
- [83] A felperes az alperes által előírt orvosi vizsgálatokon több ízben nem jelent meg, olyan időpontban kérte annak elrendelése szükségessége indokolását, amikor már hosszabb idő telt el a kijelölt - és elmulasztott - vizsgálati időponttól. Ebből következően a munkáltató elvárásának a felperes nem felelt meg, az orvosi vizsgálaton való részvétel pedig a munkáltató részéről megkívánható, elvárható volt. Ezzel nem sértette meg a felperes önrendelkezési jogát, és nem valósított meg rendeltetésellenes joggyakorlást sem.
- [84] Az elsőfokú bíróság részletes indokát adta annak, hogy a D. Rendőrkapitányság ismételt megkeresését miért tartotta szükségtelennek. A másodfokú bíróság helyesen utalt az ítéletében arra, hogy a felperes nem jelölte meg, mely iratokat hiányolt az eljárás során amelyeket nem szereztek be. A felperes a felülvizsgálati kérelmében változatlanul indítványozta a rendőrségtől a teljes iratanyag beszerzését a Pp. 192. § (1) bekezdésének megsértését állítva. Önmagában azonban az, hogy a „teljes iratanyagot” kérte, nem jelenti azt, hogy ezáltal pontosan meghatározta volna, mely iratok hiányát kifogásolja, és azokkal milyen tényt, körülményt kíván bizonyítani. Így a felülvizsgálati eljárásban a bíróságok részéről megvalósított jogszabálysértés megállapítására nem kerülhetett sor.
- [85] Az eljáró bíróságok helytállóan utasították el a felperes nem vagyoni kártérítés iránti igényét. Az a körülmény, hogy a munkatársak értekezletet tartottak, ahol elmondhatták a felperessel szembeni kifogásokat, aki ekkor védekezését előadhatta, akkor sem valósít meg személyiségi jogsértést, ha K.S. az értekezlet elején tartott bevezetőjében a köztisztviselők esküjére az annak megfelelő magatartás tanúsítására is utalt. Az „emlékeztető” szövegéből kitűnően a felperest nem szégyenlítették meg, az alperesnek pedig nem volt kötelessége fegyelmi eljárás indítására a felperes viselkedése miatt, különösen nem olyan időpontban, amikor még nem állt rendelkezésére valamennyi adat, amely a munkatársak közötti konfliktushoz vezethetett.
- [86] A jogvita eldöntése során nem volt jelentősége annak a felperesi hivatkozásnak, hogy korrupciómentesen, kiemelkedően dolgozott, mivel az alperes ilyen személyek jogviszonyát is megszüntethette indokolás nélkül.
- [87] A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen rögzítette, hogy amennyiben megállapítható lett volna a jogellenes

jogviszony megszüntetés, akkor a Kttv. 193. §-át kellett volna alkalmazni. Tekintettel arra, hogy a munkáltató részéről jogellenes eljárás nem nyert igazolást, ezért ebben a kérdésben a Kúriának nem kellett állást foglalnia.

- [88] A Kúria a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése értelmében a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

Záró rész

- [89] A felperes perköltség fizetési kötelezettsége a Pp. 78. §-ának (1) bekezdésén alapul.
- [90] A pervesztes felperes munkavállalói költségkezdvezményben részesült, ezért a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése és 14. §-a alapján a felülvizsgálati eljárás illetéke az államot terheli.
- [91] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdés alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2016. április 20.

Dr. Tallián Blanka s.k. tanácselnök, dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. előadó bíró, dr. Hajdu Edit s.k. bíró

A kiadmány hitelélül:

Nné

tisztviselő